

[Jørgen Tved]

Jeg skal i øvrigt henvise til beslutningsforslagets tekst og de bemærkninger, som ledsager det.

Uden for dagsordenen foretoges:

Valg af 3 medlemmer til Jernbanerådet.

Første næstformand (Knud Østergaard):

I skrivelse af 8. oktober 1987 anmoder trafikministeren om, at der af Folketinget må blive foretaget valg af tre nye medlemmer til Jernbanerådet i stedet for Knud Damgaard, Hans Erenbjerg og Jens Peter Jensen, der er udtrådt af Folketinget.

Som nye medlemmer har vedkommende grupper udpeget Sonja Mikkelsen (S), Søgaard (S) og Helge Sander (V).

De pågældende er herefter valgt.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 15:

Forespørgsel til fiskeriministeren [om, hvad ministeren kan oplyse om den stedfundne regulering af torskefiskeriet i Nordsøen i 1987 samt om ministeriets løbende efterkontrol af de indrapporterede oplysninger om fangststeder og -mængder og af fiskeriinspektionsskibenes indrapporteringer].

Af Gade (SF) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 17/11 87).

Første næstformand (Knud Østergaard):

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 41:

Forslag til folketingsbeslutning om stop for yderligere flygtningebestillinger i 1987.

Af Behnke (FP) m.fl.

(Fremsat 12/11 87. Første behandling 17/11 87. Betænkning 19/11 87).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Behnke (FP):

Den andenbehandling, som vi er i gang med nu, er også en sidstebehandling, og derfor vil jeg gerne som forslagsstiller komme med nogle bemærkninger til forslaget.

Fremskridtspartiet er blevet bebrejdet, at vi har bragt denne sag i salen, og der er blevet brugt argumenter om, at Fremskridtspartiet blot vil forsinke sagen og dermed skabe dårligere forhold for de flygtninge, der venter på at komme til Danmark. Et andet argument har været, at Fremskridtspartiet blot vil have bekræftelse på, at vi er de eneste i Folketinget, som går imod flygtningestrømmen.

Det faktiske argument fra vores side er et ønske om, at der opnås betydelig større offentlighed og åbenhed omkring flygtningearbejdet her i Danmark. Dansk flygtningepolitik skal ikke blot være en anmærkningsparagraf i finansloven eller et aktstykke i Finansudvalget. Der er tale om forhold, som vil få afgørende betydning for mange danskeres hverdag i fremtiden, og derfor skal befolkningen vide, hvad der foregår.

Gentagne opinionsundersøgelser har vist, at mindst 50 pct. af befolkningen er imod Danmarks modtagelse af bekvemmelighedsflygtninge. Det ved man godt her i salen; det var jo derfor, at man gik med til en stramning af reglerne i oktober 1986. Man vidste, at såfremt trykket ikke var blevet taget af kedlen, kunne situationen sidste efterår have udviklet sig væsentlig mere, end det blev tilfældet, og som absolut konsekvens kunne partierne have oplevet det, der tilsyneladende er værre end pesten selv, nemlig at deres vælgere var gået over til Fremskridtspartiet. Derfor foretog man stramningen og kun derfor.

Når vi nu et år efter kan påvise endnu flere urimeligheder i udlændingeloven, vender man det døve øre til og påstår, at dette aktstykke alene handler om at fortsætte praksis, og at man ikke vil lade nogen flygtninge i stikken.

Hvis der er flygtninge, som har fået lovet betalt rejse og gratis ferieophold i Danmark, må det være den private organisation ved navn

[Behnke]

Dansk Flygtningehjælp, som har afgivet løftet, og dermed er det også dens problem at indfri det. Fremskridtspartiet vil ikke lade sig dirigere af tilfældige løfter afgivet af en privat organisation, og Folketinget burde heller ikke gøre det.

Vi har under udvalgsbehandlingen stillet spørgsmål til socialministeren, og vi mener bestemt, at svarene bør give anledning til fornyede overvejelser hos de partier, som afviste vores beslutningsforslag under førstebehandlingen.

Vi spurgte om vietnamesiske bådflugtninge og betalingen af deres rejse til Danmark. Vi fik det svar, at deres transport til Danmark bliver betalt over ICM's konto og dermed altså af den danske stat. Vi fik derimod ikke at vide, hvem der betaler for transporten, fra det øjeblik et dansk skib f.eks. tager nogle flygtninge om bord, til personen havner i en flygtningelejr eller kommer under ICM's betaling for videre transport til Danmark. Er det danske rederier, som betaler regningen? Er det den danske stat? Eller er det måske den thailandske stat, der betaler regningen? Det fik vi ikke svar på.

En anden interessant ting ved svarene fra socialministeren er, at en af vore påstande i hele flygtningedebatten er blevet dokumenteret, nemlig den påstand, at vi flere gange har påpeget det urimelige i, at det store antal spontant flygtninge i 1985 og 1986 var årsag til, at Danmark ikke modtog så mange andre flygtninge. Der viser det sig nemlig, at for de vietnamesiske flygtnings vedkommende modtog vi i 1983 179, i 1984 modtog vi 123, og så pludselig i 1985 røg man helt ned på 7 vietnamesiske bådflugtninge. Sagt på en anden måde er det hermed dokumenteret, at det store pres fra de spontane bekvemmelighedsflygtninge altså har gjort, at man i de år ikke modtog så mange andre flygtninge.

I svaret på spørgsmål 2 kommer vi til en pasus, som burde have fået flygtningevennerne her i salen til at springe op af stolen. Det viser sig, at personer, som har henvendt sig ved en dansk repræsentation i udlandet og har fået bevilget asyl i Danmark, selv må betale for at komme til Danmark, mens familier til herboende asylanter får betalt rejsen, når de ønsker at komme til Danmark, og den praksis vil blive fortsat, hvis man vedtager aktstykke 67 og altså stemmer imod Fremskridtspartiets beslutningsforslag.

Sagt på en anden måde kan folk, der ønsker familiesammenføring, få betalt rejsen til Danmark, mens folk, der har søgt og fået bevilget asyl ved en dansk repræsentation, selv må betale for rejsen. Det er ganske enkelt urimeligt, og det er også utroligt svært for os at forstå, hvorfor man her i salen totalt negligerer de forhold.

Det sidste svar, vi fik under udvalgsarbejdet, giver mildt sagt også anledning til bekymring. Morgenavisen Jyllands-Posten har afsløret, at en del flygtninge kommer hertil ved at søge turistvisum og så, når de er kommet til landet, søger asyl. Derfor spurgte vi, hvordan forholdene er på dette område, og det viser sig, at det er ganske almindelig praksis. Konsekvenserne af den stramning, der skete af udlændingeloven i oktober 1986, er altså blevet totalt udhulet. Så snart det rygtes ude omkring i verden, at man blot skal søge turistvisum for at komme til Danmark, så kan man derefter søge politisk asyl, vil vi opleve en tilstrømning af flygtninge, akkurat som vi gjorde i 1985 og 1986.

Vi skal med disse bemærkninger fra Fremskridtspartiets side anmode om, at Folketingets medlemmer besinder sig og stemmer for beslutningsforslag nr. B 41, så vi hermed kan få mulighed for at få stoppet de urimeligheder, der sker på flygtningeområdet.

(Kort bemærkning).

Preben Møller Hansen (FK):

Ordføreren for Fremskridtspartiet havde den frihed, for ikke at sige frækhed, at gøre opmærksom på, at Fremskridtspartiet er det eneste parti i dette land, der konsekvent vender sig imod flygtningestrømmen til Danmark. En sådan opfattelse må vi gøre indsigelse imod, idet der naturligvis også i dette Folketing er mange flere, der vil være imod at modtage flygtninge, hvis disse flygtninge repræsenterer f.eks. fascistiske organisationer, kontraerne eller De Grå Ulve. Så man kan ikke generalisere sådan, som man gør det fra Fremskridtspartiets side.

Men det er givet, at der i dette Folketing er mennesker, der ud fra en menneskekærlig opfattelse ønsker at beskytte andre, der er flygtet hertil, fordi deres liv var i fare, og det er straks noget helt andet.

I den forbindelse kom også ordet bekvemmelighedsflygtning, og jeg mener, at Fremskridtspartiet skal præcisere, hvad det er, man mener med ordet »bekvemmelighedsflygt-

[Preben Møller Hansen]

ning«. Det er ikke noget, man blot kan slynge ud; det må man også kunne dokumentere.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning forkastedes, idet 9 (FP) stemte for, 132 (S, KF, SF, V, RV, CD, KRF og FK) imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Anden behandling af lovforslag nr. L 1:

Forslag til finanslov for finansåret 1988.

Af finansministeren (Palle Simonsen).

(Fremsat 6/10 87. Første behandling 15/10 87. Betænkning 28/10 87).

Der var stillet 82 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

§§ 1-7, ændringsforslag nr. 1-5 og § 8, således ændret, vedtoges uden afstemning.

§ 9

forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 6 om, at § 9 udgår, var dermed vedtaget.

§ 10, ændringsforslag nr. 7-9, § 11, således ændret, § 12, ændringsforslag nr. 10-18, § 13, således ændret, ændringsforslag nr. 19-22, § 14, således ændret, ændringsforslag nr. 23-32, § 15, således ændret, ændringsforslag nr. 33, § 16, således ændret, ændringsforslag nr. 34 om en ny affattelse af § 17, § 17 i den nye affattelse, §§ 18 og 19, ændringsforslag nr. 35, § 20, således ændret, ændringsforslag nr. 36, § 21, såle-

des ændret, ændringsforslag nr. 37-41, § 22, således ændret, ændringsforslag nr. 42-44, § 23, således ændret, ændringsforslag nr. 45, § 24, således ændret, §§ 25 og 26, ændringsforslag nr. 46-48, § 27, således ændret, § 28, ændringsforslag nr. 49, § 29, således ændret, ændringsforslag nr. 50 om indsættelse af en ny paragraf, §§ 35-39, § 41, ændringsforslag nr. 51-82 og § 42, således ændret,

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i Finansudvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Anden behandling af lovforslag nr. L 50:

Forslag til lov om bemyndigelse til optagelse af statslån i udlandet.

Af finansministeren (Palle Simonsen).

(Fremsat 28/10 87. Første behandling 4/11 87. Betænkning 11/11 87).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

§§ 1 og 2

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.